

Sygn. akt II Ka 655/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

po rozpoznaniu w dniach 5 i 13 kwietnia 2018 r.

sprawy **R. B.**

obwinionego z art. 92 § 2 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 10 lipca 2017 r. sygn. akt II W 241/17

wyrok zmienia w ten sposób, że obwinionego R. B. uniewinnia od zarzucanego mu czynu, wydatki postępowania przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 655/17

UZASADNIENIE

R. B. obwiniony był o to, że:

w dniu 24 stycznia 2017 roku o godzinie 22.00 w miejscowości K. na ul. (...) gm. K. pow. (...) kierując samochodem m-ki S. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej w celu uniknięcia kontroli drogowej nie zastosował się do sygnałów wydawanych przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego tj. funkcjonariusza Policji nakazującego zatrzymanie pojazdu,

tj. o czyn z art. 92 § 2 kw.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 10 lipca 2018 r. obwinionego R. B. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 92 § 2 kw i za czyn ten na podstawie art. 87 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1.000 złotych; na podstawie art. 92 § 3 kw orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy; na podstawie art. 29 § 3 kw nałożył na obwinionego obowiązek zwrotu prawa jazdy do właściwego Wydziału Komunikacji; zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 100 złotych tytułem opłaty oraz 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw wyrokowi temu zarzucił:

1. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie: art. 2 § 2, 4, 5 § 2 i 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k. p.w. oraz art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. oraz art. 34 k.p.w. poprzez nienależyte rozważenie i ocenienie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego (a w szczególności zeznań świadków A. S. i T. S.), co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnej oceny, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy (w szczególności zeznania w/w świadków) w sposób jednoznaczny wskazuje na fakt popełnienia przez obwinionego zarzucanego mu wykroczenia i skutkowało wydaniem wyroku skazującego pomimo tego, iż zebrany materiał dowodowy pozwolił jedynie na ustalenie, iż samochodem osobowym, który nie zatrzymał się do kontroli drogowej, był samochód osobowy będący własnością obwinionego, nie pozwolił natomiast na ustalenie osoby kierującej tym pojazdem, jak również nie wykluczył faktu, iż obwiniony w chwili zdarzenia nie znajdował się w powyższym pojeździe lub jechał w nim jako pasażer siedzący na przednim siedzeniu,

2. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez dowolne i nie znajdujące oparcia w zebranych materiałach dowodowych, a przy tym sprzeczne z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego przyjęcie, iż osobą kierującą samochodem osobowym stanowiącym własność obwinionego - który to pojazd w dniu 24 stycznia 2017 roku w miejscowości K. nie zatrzymał się do kontroli drogowej - był obwiniony R. B. - podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na poczynienie powyższych ustaleń.

Podnosząc powyższe zarzuty i powołując się na treść art. 437 § 1 i 2 oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie zawarty w niej wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od stawianego mu zarzutu.

Podzielić należy stanowisko obrony, iż zebrany w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy uzupełniony w trakcie postępowania odwoławczego nie daje podstaw do uznania, iż R. B. zrealizował swoim działaniem znamiona wykroczenia z art. 92 § 2 kw. Jedynymi dowodami mogącymi mieć istotne znaczenie przy rozstrzygnięciu o winie obwinionego są zeznania funkcjonariuszy policji A. S. i T. S., jednakże nie są to w żadnym razie dowody dające podstawę do ustalenia, w sposób nie podlegający dyskusji, że R. B. dopuścił się czynu opisanego we wniosku o ukaranie. Z zeznań tych bowiem wynika jedynie, że policjanci podjęli próbę zatrzymania do kontroli drogowej samochodu stanowiącego własność obwinionego. Jednakże z zeznań tych nie wynika, że w trakcie próby przeprowadzenia tej kontroli to właśnie R. B. kierował pojazdem i był osobą, która nie zastosowała się do poleceń wydawanych przez funkcjonariuszy policji. Z tego względu zeznania te mogły zostać uznane jedynie za poszlaki, dowody pośrednie wskazujące na sprawstwo obwinionego. Trafnie obrońca we wniesionej apelacji podnosi, że w sytuacji z jaką mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, gdy sąd dysponuje tylko dowodami pośrednimi warunkiem niezbędnym do wydania wyroku skazującego jest wykazanie „zamkniętego łańcucha poszlak”, który niewątpliwie wskazuje na sprawstwo obwinionego. Innymi słowy, dowody pośrednie muszą dawać podstawę do ustalenia, że nikt inny, poza obwinionym nie mógł się dopuścić zarzucanego mu czynu. Nie można uznać, iż wymóg ten został spełniony w przedmiotowej sprawie, jak czyni to sąd meriti powołując się na takie fakt, jak to, że R. B. jest właścicielem samochodu, który nie zatrzymał się do kontroli drogowej, czy też, że zdarzenie miało miejsce na terenie gminy zamieszkałej przez obwinionego i w pobliżu miejsca jego zamieszkania. Okoliczności te w żadnym razie nie pozwalają wykluczyć, iż ktoś inny, poza obwinionym kierował przedmiotowym pojazdem, który mógł zostać udostępniony przez obwinionego innej osobie. Należy pamiętać, że to na oskarżycielu publicznym ciąży generalnie obowiązek zgromadzenia dowodów na wykazanie tezy jaką stanowi zarzut zawarty we wniosku o ukaranie, czy akcie oskarżenia, który to wymóg w przedmiotowej sprawie nie został spełniony. Jeżeli nawet uznać, że na sądzie ciąży

z urzędu inicjatywa dowodowa, to w realiach niniejszej sprawy nie można dopatrzeć się dowodów, które można by uzyskać, a które wzmocniłyby tezę oskarżenia.

Dokonana przez Sąd Odwoławczy próba uzupełnienia materiału dowodowego okazała się bezskuteczna, ponieważ jak wynika z informacji KMP w S. radiowóz, którego obsługa próbowała dokonać kontroli drogowej pojazdu stanowiącego własność obwinionego nie był wyposażony w urządzenie samoczynnie rejestrujące zachowanie uczestników ruchu drogowego.

W tej sytuacji, mając na względzie art. 5 § 2 kpk i wyrażoną w nim regułę o rozstrzyganiu na korzyść obwinionego nie dających się usunąć wątpliwości, koniecznym było wydanie wyroku uniewinniającego.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 108 § 2 kpw, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku. O wydatkach za postępowanie orzeczono na podstawie art. 118 § 1 kpw.